ژیمناست جنت هلمند طلسم پنجاه‌ساله ماشین رمل‌ها را در کمپنی شکرگرم پیروزمند کرد؛ ورزش ملت را متحد ساخت، نه سیاست

— ده سال پیش تمرین‌ها زیر آسمان بی‌سقف ریگ‌زار آغاز شد و امروز سالن مجهز دارد؛ اما هنوز هیچ‌کس نمی‌داند فردا کجا تمرین خواهد کرد

گزارش از: ماهرخ نوروزی

در کمپنی شکرگرم، جایی که ده سال پیش تنها چند دختر زیر آسمان بی‌سقف تمرین می‌کردند، امروز سالن مجهز ورزشی ساخته شده است. اما هنوز هیچ‌کس نمی‌داند فردا کجا تمرین خواهد کرد. جنت هلمند، دختری که در کودکی روی ریگ‌های داغ پرش انجام می‌داد، اکنون نخستین ژیمناست زن تاریخ ورزش ولایت هلمند است. او در ۱۹ سالگی در مسابقات قهرمانی کشور مدال برنز گرفت و به تیم ملی راه یافت. اما پیروزی او تنها به سکو و مدال محدود نمی‌شود. برای بسیاری از خانواده‌ها، او نشان داده است که ورزش می‌تواند پلی میان سنت و آینده باشد.

سالن فعلی در ساختمانی قدیمی در حاشیهٔ شرقی کمپنی شکرگرم جای گرفته است. دیوارهای آن هنوز ترک‌های ناشی از باران سال گذشته را دارد و بخشی از سقف با ورق‌های فلزی پوشانده شده است. با این حال، برای دختران همین‌جا خانه دوم است. مربی تیم، خانم ثریا نوروزی، می‌گوید که تمرین‌ها از ساعت ۴ تا ۷ عصر برگزار می‌شود، زیرا پیش از آن گرمای هوا قابل تحمل نیست. او می‌گوید: «دختران ما انضباط را بلدند، چون هر روز باید با گرما و خاک بجنگند. اگر سالن بهتر باشد، نتیجه‌شان چند برابر می‌شود.»

جنت هلمند در ۱۹ سالگی قد بلند و اندامی چابک دارد. او می‌گوید که ورزش را از تلویزیون دیده و بدون هیچ مربی شروع کرده است. نخستین تمرین‌هایش با تشک‌های کهنه و بدون راهنمایی انجام می‌شد. او در ۱۷ سالگی برای نخستین بار در مسابقات قهرمانی کشور شرکت کرد و با وجود نداشتن تجربه، مدال برنز گرفت. همان روز بود که تصمیم گرفت ورزش را جدی دنبال کند. امروز او تمرین‌های روزانه دارد و هفته‌ای شش روز تمرین می‌کند.

مشکل اصلی تنها نبود امکانات نیست. بسیاری از خانواده‌ها هنوز با دیدن دختران در لباس ورزشی مخالف‌اند. برخی می‌گویند که محل تمرین دور است و راه رفتن تا آنجا برای دختران ناامن. برخی دیگر نگران‌اند که ورزش باعث شود دختران از خانه و خانواده فاصله بگیرند. خانم نوروزی می‌گوید که بخشی از کار او گفت‌وگو با پدران و برادران است. او می‌گوید: «وقتی پدر ببیند که دخترش مدال آورده و از او تشویق می‌شود، نگاهش عوض می‌شود. ما همین را می‌خواهیم.»

در سال‌های اخیر، چند مربی محلی نیز کوشیده‌اند تا به تیم کمک کنند. آقای عبدالحکیم رستمی، که پیش‌تر در تیم کشتی کار می‌کرد، اکنون تمرین‌های ساده‌ای برای دختران طراحی کرده است. او می‌گوید که بسیاری از حرکت‌های ژیمناستیک را می‌توان با وسایل ارزان‌قیمت نیز تمرین کرد. با این حال، نبود تشک مناسب و تجهیزات ایمنی هنوز بزرگ‌ترین مانع است. به گفته او، یک تشک استاندارد بیش از ۱۲۰ هزار افغانی قیمت دارد؛ رقمی که برای بسیاری از خانواده‌ها دست‌نیافتنی است.

با این همه، امید در کمپنی شکرگرم خاموش نشده است. دختران تمرین‌ها را جدی گرفته‌اند و برخی از آنان رؤیای حضور در مسابقات بین‌المللی را در سر می‌پرورانند. جنت هلمند می‌گوید که می‌خواهد روزی در ورزشگاه بزرگ شهر لشکرگاه تمرین کند. او می‌گوید: «اگر دختران ما جای بهتر تمرین کنند، می‌توانند مدال‌های بهتر بیاورند. ما فقط زمین می‌خواهیم.» این شاید ساده‌ترین خواسته‌ای باشد که امروز از ورزش ولایت هلمند شنیده می‌شود.

ادامهٔ خبر از صفحهٔ ۴

ادامهٔ مطلب از صفحهٔ ۴